

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Rotterdam, van 30 juli 2008 in zaak nr. 07/43235 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij brief van 13 april 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan (hierna: de vreemdeling) medegedeeld dat zijn brief van 18 mei 2005 geen aanleiding heeft gegeven het besluit tot afwijzing van de aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, te herzien.

Bij besluit van 23 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 juli 2008, verzonden op 5 augustus 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de grieven 1 en 2 is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 3 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank aan de vaststelling dat de staatssecretaris in het besluit van 23 oktober 2007 niet heeft beslist op het verzoek om de kosten die hij in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken te vergoeden, ten onrechte niet de conclusie heeft verbonden dat het beroep gegrond is en het bestreden besluit dient te worden vernietigd.

2.2.1. De vreemdeling heeft in zijn bezwaarschrift verzocht om vergoeding van de kosten die hij in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken. De staatssecretaris heeft in het besluit van 23 oktober 2007 niet, dan wel niet uitdrukkelijk, op het door de vreemdeling gedane verzoek beslist. In de aanvullende gronden van beroep van 11 januari 2008 heeft de vreemdeling zich op het standpunt gesteld dat de staatssecretaris aldus artikel 7:15, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht heeft geschonden.

2.2.2. De in de grief vervatte klacht is in zoverre terecht voorgedragen, dat de rechtbank in de aangevallen uitspraak enkel vaststelt dat de staatssecretaris in het besluit van 23 oktober 2007 niet op het verzoek van de vreemdeling om vergoeding van de kosten die hij in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken, heeft beslist en heeft nagelaten te motiveren welke gevolgen voor het besluit aan die vaststelling moeten worden verbonden. De grief leidt evenwel niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Daartoe wordt het volgende overwogen.

2.2.3. Uit de motivering van het besluit van 23 oktober 2007 blijkt dat op geen enkel onderdeel aan het bezwaar van de vreemdeling is tegemoetgekomen. De motivering van het besluit leidt eenduidig tot de conclusie dat het bezwaar van de vreemdeling niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Tegen deze achtergrond kan het besluit niet anders worden gelezen dan dat het er tevens toe strekt het verzoek om vergoeding van de kosten die de vreemdeling in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken, af te wijzen. De rechtbank heeft dit niet onderkend, maar heeft wel geoordeeld dat geen aanleiding bestaat voor het veroordelen van de staatssecretaris tot vergoeding van de kosten die de vreemdeling in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken. Tegen *dat oordeel zijn in hoger beroep geen grieven aangevoerd.*

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van
mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

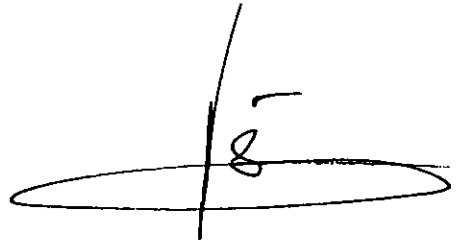
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 juli 2009

284-563.

Verzonden: 31 juli 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 07/43235

V-nummer:

Inzake: eiser,
gemachtigde mr. M. Wiersma, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie, verweerder, gemachtigde mr. E. Soylemez.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op bezit de Turkse nationaliteit. Hij verblijft sedert 26 december 1986 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in Nederland. Op 18 mei 2005, ontvangen op 19 mei 2005, heeft hij een brief geschreven aan de Koningin. Deze brief is door verweerder bij brief van 13 april 2006 beantwoordt. Eiser heeft hiertegen op 11 mei 2006 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 23 oktober 2007 heeft verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

2 Op 15 november 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend op 11 januari 2008. Verweerder heeft op 5 juni 2008 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 19 juni 2008. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen M. Silkinly, tolk in de taal Turks.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) wordt onder een besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling. Ingevolge het derde lid wordt onder aanvraag verstaan: een verzoek van een belanghebbende een besluit te nemen.

1.2 Ingevolge artikel 4:1 van de Awb wordt de aanvraag tot het geven van een beschikking schriftelijk ingediend bij het bestuursorgaan dat bevoegd is op de aanvraag te beslissen. Ingevolge artikel 4:2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb bevat de aanvraag ten minste een aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd.

1.3 Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden verleend onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 noodzakelijk is.

2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het bezwaar terecht niet-ontvankelijk is verklaard omdat de brief van 13 april 2006, inhoudende een antwoord op de brief van eiser van 18 mei 2005 gericht aan de Koningin, geen besluit is in de zin van de Awb, nu de brief geen rechtsgevolg heeft. Ten aanzien van eisers standpunt, onder verwijzing naar werkinstructie 2005/3, dat de brief van eiser dient te worden beschouwd als een (onvolledige) aanvraag, stelt verweerder zich – onder verwijzing naar onderdeel B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) – op het standpunt dat een zogenoemde 14-1 brief ingediend moet zijn bij de Minister dan wel de IND, terwijl eiser zijn brief heeft gericht aan de Koningin. In het verweerschrift heeft verweerder zich (aanvullend) op het standpunt gesteld dat de brief van 18 mei 2005 aan de Koningin niet als een onvolledige aanvraag kan worden gezien, omdat de brief niet is gericht aan de (toenmalige) bewindspersoon en/of het bestuursorgaan en geen verzoek bevat om een bepaald, naar strekking concreet geduid, besluit te nemen. Nu de brief van 18 mei 2005 geen (onvolledige) aanvraag is, is de brief van verweerder van 13 april 2006 geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb waartegen bezwaar openstond. Gelet op het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor de gevraagde immateriële schadevergoeding. Eiser komt evenmin in aanmerking voor vergoeding van de kosten rechtsbijstand in bezwaar, nu uit de gronden van het bezwaar niet blijkt dat daartoe een verzoek is gedaan.

3. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder en voert daartoe aan dat verweerder heeft miskend dat de brief van 18 mei 2005, gelet op werkinstructie 2005/3, dient te worden aangemerkt als een (onvolledige) aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning onder een andere beperking dan genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000. Het betreft derhalve een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning met toepassing van de discretionaire bevoegdheid neergelegd in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. Eiser verwijst daartoe naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 19 november 2004 (JV 2005, 26) en 20 april 2007 (JV 2007/264). Het bepaalde in de uitspraak van de Afdeling van 16 januari 2004 (JV 2004/84) is niet van toepassing, nu geen sprake is van een beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid. Dat de brief van eiser niet is gericht aan verweerder, maar aan de Koningin, doet aan het voorgaande niet af nu de brief is doorgezonden en beantwoord door verweerder. De brief van verweerder van 13 april 2006 is derhalve wel een besluit in de zin van de Awb. Voorts is eiser van mening dat hem immateriële schadevergoeding dient te worden toegekend gelet op het tijdsverloop in de procedure. Tot slot betoogt eiser dat verweerder in strijd met artikel 7:15, derde lid, van de Awb in het bestreden besluit geen beslissing heeft genomen op verzoek tot vergoeding van de kosten rechtsbijstand in bezwaar.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Ingevolge artikel 4:1 van de Awb diende eiser zijn (gestelde) aanvraag in te dienen bij verweerder. De rechtbank stelt vast dat eiser zijn brief van 18 mei 2005 heeft gericht aan het Kabinet der Koningin. Het Kabinet der Koningin heeft de brief van eiser, hoewel daartoe niet verplicht, ter beantwoording doorgezonden naar verweerder. Verweerder heeft vervolgens bij brief van 13 april 2006, op grond van zijn eigen bevoegdheid, gereageerd op de brief van eiser. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat eiser niet langer kan worden tegengeworpen dat hij zijn brief niet heeft gericht aan de (toenmalige) bewindspersoon die bevoegd was op de aanvraag te beslissen.

4.2 In geschil is voorts de vraag of de brief van eiser van 18 mei 2005 dient te worden aangemerkt als een (onvolledige) aanvraag en of dientengevolge de brief van verweerder van 13 april 2006 dient te worden aangemerkt als een besluit in de zin van de Awb. In dat kader overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar artikel 1:3, derde lid, jo. artikel 4:2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb dat tenminste vereist is dat eisers brief een verzoek bevat om een bepaald, naar strekking concreet geduid, besluit te nemen. Nu uit de inhoud en strekking van de brief van eiser van 18 mei 2005 naar het oordeel van de rechtbank niet blijkt dat eiser heeft bedoeld een beroep te doen op verweerdere discretionaire bevoegdheid om over te gaan tot verlening van een verblijfsvergunning regulier onder een door hem vast te stellen beperking op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, is de rechtbank van oordeel dat de brief van eiser door verweerder terecht niet is aangemerkt als een (onvolledige) aanvraag.

4.3 Eiser heeft ter zitting verwezen naar de uitspraken van de Afdeling van 19 november 2004 (JV 2005, 26) en 20 april 2007 (JV 2007/264). Ten aanzien daarvan overweegt de rechtbank dat in eerstgenoemde zaak, in tegenstelling tot in de onderhavige zaak – subsidiair – een beroep gedaan op de discretionaire bevoegdheid van verweerder. In laatstgenoemde zaak was eveneens door de vreemdeling een expliciet en gemotiveerd verzoek gedaan om hem wegens “schrijnende omstandigheden” met toepassing van de discretionaire bevoegdheid een vergunning te verlenen. Eiser heeft daarentegen in zijn brief van 18 mei 2005 geen verblijfsdoel aangegeven, noch heeft hij een (expliciet) beroep gedaan op artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. Dat eiser de betreffende brief heeft geschreven zonder professionele rechtshulp doet aan het voorgaande niet af, nu uit de inhoud en de strekking van de brief evenmin blijkt dat eiser heeft beoogd zich te beroepen op de discretionaire bevoegdheid van verweerder.

4.4 Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank de brief van eiser van 18 mei 2005 terecht niet aangemerkt als een (onvolledige) aanvraag en is de brief van verweerder van 13 april 2006 derhalve geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb waartegen bezwaar open stond. Gelet hierop is er ook geen grond voor het toekennen van immateriële schadevergoeding.

4.5 Ten aanzien van de grief dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte geen beslissing heeft genomen op het verzoek om vergoeding van de door eiser in bezwaar gemaakte kosten voor rechtsbijstand, overweegt de rechtbank als volgt. Voormeld verzoek is reeds in het inleidend bezwaarschrift, derhalve voordat verweerder op het bezwaar heeft beslist, gedaan. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat verweerder heeft beslist op dit verzoek. Artikel 7:15, tweede lid, van de Awb voorziet uitsluitend in de mogelijkheid om de kosten te vergoeden indien het bezwaar leidt tot een herroeping van het primaire besluit. In het onderhavige geval is echter geen sprake van een primair besluit. Voor het veroordelen van verweerder in de proceskosten die eiser in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken bestaat naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen aanleiding.

5 Het beroep is derhalve ongegrond.

6 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

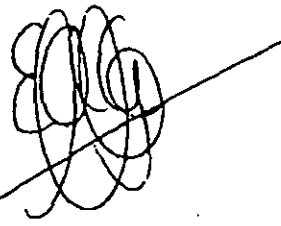
verklaart het beroep ongegrond;

Aldus gedaan door mr. E.A. Poppe-Gielesen, rechter, en door deze en mr. I.F.A.M. Errington-Quaadvlieg, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

*De griffier is ondertekend
te ondertekenen.*

Uitgesproken in het openbaar op 30 juli 2008

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift is vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op:

- 5 AUG 2008

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

— a d v o c a t e n

Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

'De Leuve'
Schiedamsedijk 46
Postbus 19050
3001 BB Rotterdam
tel +31 (0)10 214 00 00
fax +31 (0)10 214 03 03
post@wp-lawyers.nl
www.wp-lawyers.nl

Ch. L. van den Puttelaar
J. Wildeboer
R.J. Wybenga
H.H.A. Leuin
A.C. van der Bent
B.F. Desloover
D. Schaap
K. Hamer
S. Binkhorst
S. Scheimann
J. Broijl
M. Wiersma
E.M. Bevers
B. van Mieghem
M. Grube
W.J. Loorbach

Tevens per telefax: 070 - 365 13 80

Rotterdam, 25 augustus 2008
Betreft: / SvJ
200008396

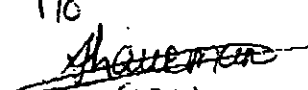
e-mail: wiersma@wp-lawyers.nl

Geachte heer, mevrouw,

- / - Hierbij doe ik u namens mijn cliënt de heer in tweevoud een
hoger beroepschrift toekomen.

Gaarne verzoek ik u mij de ontvangst van het hoger beroepschrift te
bevestigen.

Met vriendelijke groet,

1/0

(svj)

M. Wiersma

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 AUG 2008	
ZAAKNR. 200806566	
AAN: V 2	
BL. VERZ. DD:	PAR:

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

Kaynar / Svj; 200008396

Toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Gravenhage.

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
25 AUG 2008
ZAAKNR.
AAN:
TE: DD: PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Aan de Afdeling bestuurs-
rechtspraak van de Raad van
State

geeft te kennen:

geboren op van Turkse nationaliteit, wonende
aan de te , te dezer zake aldaar woonplaats
kiezende aan de Schiedamsedijk 46 ten kantore van Wybenga Wildeboer van den
Puttelaar Advocaten, van wie mr. M. Wiersma te dezen voor hem, daartoe bepaaldelijk
gevolmachtigd, als gemachtigde optreedt,

- 1 Verweerder te dezen is **DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE**.
- 2 Bij uitspraak van 30 juli 2008, verzonden op 5 augustus 2008, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder van 23 oktober 2007, waarin het bezwaar van appellant tegen het besluit van verweerder van 13 april 2006 niet-ontvankelijk werd verklaard, ongegrond verklaard. De uitspraak van de rechtbank is aan dit hoger beroepschrift gehecht als **PRODUCTIE I**.
- 3 Appellant kan zich met de te dezen bestreden uitspraak niet verenigen en komt daartegen in hoger beroep. Appellant heeft drie grieven tegen de uitspraak van de Rechtbank.

INLEIDING

- 4 Bij brief van 18 mei 2005 gericht aan het Kabinet der Koningin heeft appellant een aantal bijzonderheden betreffende zijn verblijfsrechtelijke historie uiteengezet en de hoop uitgesproken dat deze omstandigheden tot afgifte van een verblijfsvergunning zullen leiden. Hij heeft tevens verzocht "dat zijn zaak heropend wordt". Het Kabinet der Koningin heeft deze brief ter beantwoording doorgestuurd aan verweerder. Verweerder heeft de brief op 13 april 2006 (afwijzend) beantwoord.

GRIEF 1

- 5 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder de brief van 18 mei 2005 terecht niet heeft aangemerkt als een (onvolledige) aanvraag (i.o. 4.2 - 4.4).

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

TOELICHTING

- 6 De brief van appellant van 18 mei 2005 bevat wel degelijk een verzoek een besluit te nemen als bedoeld in artikel 1:3 lid 3 Awb, te weten het (opnieuw) verlenen van een verblijfsvergunning. Het is moeilijk in te zien hoe de brief van appellant anders zou dienen te worden begrepen. Verweerder heeft de brief (kennelijk) ook als zodanig opgevat en heeft appellant meegedeeld dat geen aanleiding bestaat om terug te komen van eerdere negatieve beslissingen ten aanzien van zijn verblijfsvergunning.
- 7 Ook bevat de brief van appellant een voldoende duidelijke aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd (als bedoeld in artikel 4:2 Awb), te weten de verlening van een verblijfsvergunning op grond van bijzondere omstandigheden. De term "bijzondere omstandigheden" valt weliswaar niet, maar dat appellant meent (hoopt) dat hij (opnieuw) in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van de door hem gerelateerde omstandigheden blijkt zonneklaar uit de brief. Dat in de brief niet wordt uitgelegd dat verweerder de verblijfsvergunning kan verlenen met toepassing van de zogenaamde discretionaire bevoegdheid zoals neergelegd in artikel 3.4 lid 3 Vb 2000 maakt niet dat geen voldoende duidelijke aanduiding is gegeven van de beschikking die wordt gevraagd. Dat appellant duidelijk heeft gemaakt dat het ging om verlening van een verblijfsvergunning op grond van een aantal specifieke hem betreffende omstandigheden is voldoende.
- 8 Daarbij is van belang dat van een belanghebbende kan niet worden gevergd precies het juiste wettelijk kader paraat te hebben waarbinnen het betreffende overheidsorgaan tot het gewenste besluit kan komen. Het overheidsorgaan weet zelf binnen welk kader een bepaalde aanvraag al dan niet kan worden ingewilligd. Verweerder heeft, anders dan de rechtbank heeft overwogen (r.o. 4.3), kunnen begrijpen dat appellant een beroep heeft willen doen op de bevoegdheid neergelegd in artikel 3.4 lid 3 Vb 2000. Een andere wettelijke mogelijkheid voor inwilliging van de aanvraag van appellant is immers moeilijk denkbaar. Voor zover verweerder (toch) nadere informatie had wensen te verkrijgen omtrent het gewenste verblijfsdoel had deze informatie uiteraard, zoals te doen gebruikelijk, kunnen (en dienen te) worden opgevraagd. Ten onrechte heeft de rechtbank de uitspraak van uw Afdeling van 20 april 2007 (JV 2007/264) niet van toepassing geacht.
- 9 De brief van appellant van 18 mei 2005 dient derhalve wel degelijk te worden aangemerkt als een (onvolledige) aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning (onder een beperking als bedoeld in artikel 3.4 lid 3 Vb 2000).

GRIEF 2

- 10 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat geen grond bestaat voor het toekennen van immateriële schadevergoeding (r.o. 4.4).

TOELICHTING

- 11 De rechtbank heeft het verzoek tot toekennen van immateriële schadevergoeding afgewezen omdat niet geprocedeerd wordt over een besluit. Dit echter zoals

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

hierboven betoogd ten onrechte. Verwezen wordt naar het bovenstaande. Indien geprocedeerd wordt over een besluit komt appellant in aanmerking voor vergoeding van immateriële schade ontstaan door overschrijding van de redelijke termijn in deze procedure.

GRIEF 3

- 12 Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep niet gegrond verklaard en het bestreden besluit niet vernietigd om reden dat verweerder niet heeft beslist op het verzoek tot het vergoeden van de in bezwaar gemaakte kosten voor rechtsbijstand op de voet van artikel 7:15 Awb (r.o. 4.5).

TOELICHTING

- 13 Volgens vaste rechtspraak wordt een besluit op bezwaar vernietigd indien (en voor zover) daarin niet is beslist op een tijdig gedaan verzoek tot het vergoeden van de in bezwaar gemaakte kosten voor rechtsbijstand op de voet van artikel 7:15 Awb. Dat het bezwaar een niet-ontvankelijkverklaring inhoudt omdat geen sprake zou zijn van een primair besluit maakt dit niet anders. De omstandigheid dat verweerder het verzoek zou hebben dienen af te wijzen maakt het evenmin anders. De rechtbank heeft ten onrechte niet inzichtelijk gemaakt waarom geen aanleiding bestaat het besluit op deze grond te vernietigen.

REDENEN WAAROM

appellant uw Afdeling verzoekt:

- I het hoger beroep gegrond te verklaren;
- II de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen;
- III de bestreden beslissing op bezwaar te vernietigen;
- IV te bepalen dat aan appellant de gevraagde verblijfsvergunning zal worden verleend althans dat verweerder zijn aanvraag daartoe in behandeling neemt;
- V verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten;
- VI te bepalen dat het door appellante betaalde griffierecht wordt vergoed door een door uw Afdeling aan te wijzen rechtspersoon.

Rotterdam, 25 augustus 2008

Gemachtigde